

15 травня — 10 червня 1943 року

1

**Урал, неподалік Туринська, виправно-трудоий табір НКВС,
окремий табірний пункт № 5**

— Ну що, симулянти, нудно?

Капітан не чекав відповіді. Запитав, аби з чогось почати розмову. Мешканці ж табірної госпіталю з його появою дружно підвелися з койок.

Хто метушливо, як старий злодій дядя Вася, котрий почав сидіти ще за царя й заробив сухоти. Хвороба давала законні підстави відлежуватися на чистому простирадлі та отримувати належну в таких випадках підсилену пайку. Ще й розводився про те, що на волі в нього нікого нема, туберкульоз там не лікують належним чином і, аби не тюремні й табірні *ліпили*, він давно б уже двинув коні.

Хто з острахом, і таким виглядав зовсім зелений Савка, торгівець анашею, якого зняли свого часу з ташкентського поїзда. Цей працював на лісопилці, зловив гаву, мало не втратив пальця на лівій руці й тепер боявся, аби не загриміти за навмисне пошкодження членів — ненавмисне дозволяло перейти на легшу роботу.

Хто з мовчазною гідністю, навіть із викликом, як бандит Князев. Погляду не відводив, навпаки, випнув широкі груди, дивився капітанові просто в очі, усім своїм виглядом говорячи: нічим ти мене не візьмеш, громадянине начальник. На Князева чекало десять діб арешту в бараку посиленого режиму, куди той мав вирушати, щойно піде на поправку. Чого він не поділив із волоцюгою, котрий прийшов з новим етапом,

ще треба було розібратися, але той після операції лежав окремо, за стіною. Капітан пообіцяв — як очухається, теж піде в БУР¹, і надовго. Поки що Князеву зашили бік, і шви ніби зніматимуть під кінець тижня.

Максим Коломієць виструнчився, бо того вимагав порядок. У таборі він був не колишнім офіцером, а в'язнем із присвоєним порядковим номером. Не метушився, не боявся, бо в минулому житті так само спокійно підводився чи ставав струнко, коли заходив старший за званням. Але, крім того, внутрішній голос підказав Максимові: новий начальник оперативної частини табірному пункту капітан Ярцев прийшов по його душу.

Так і є. Ігноруючи його сусідів по палаті, візитер наблизився до Коломійця. Мовчки видобув із кишені галіфе коробку «Казбеку». Далі, не зважаючи на ласі погляди зеків, розкрив її, простягнув Максимові.

— Смакуй.

— Не відмовлюся, громадянине капітан.

Гонор у таборі він показувати не збирався. Не для того сидів, аби привертати до себе увагу. Засудили взимку сорок першого, до війни, і була надія звільнитися достроково, за гарну поведінку. Тим більше, усі, хто займався його справою, включно з суддею, ставилися до злочинця з неприхованим розумінням. Тож натяки на можливість вийти раніше звучали досить прозоро. І він налаштував себе на кращий фінал.

Але війна поставила все з ніг на голову.

Коломієць навіть підозрював — доведеться відсидіти всі п'ять, максимум, передбачений за сто тридцять восьмою

¹ Приміщення, часто окрема камера, де відбували покарання в'язні системи *ГУТАБ НКВС* в 1920—1960-х рр. Барак посиленого режиму (*БУР — барак усиленого режима, рос.*), по суті, був внутрішньою тюрмою табору, куди саджали порушників дисципліни, тих, хто відмовлявся від робіт тощо. З другої половини 1960-х називався *ПКТ* — приміщення камерного типу.

статтею Кримінального кодексу СРСР¹, бо навряд чи кримінальних злочинців під час воєнного стану дозволять випускати на волю раніше, ніж належить. Тепер же, коли Ярцев звернув на нього увагу, Максим узагалі не чекав нічого доброго від своєї авантюри.

Хоча й не шкодував.

Зробив би так ще раз, якщо б випала нагода.

Навіть якби Оксана зараз була живою, бо й тут втрутилася війна, і Коломієць цілком серйозно думав, що загибель дружини тією Божою карою, яку мусив отримати за вбивство. Нехай не вважав того, кого застрелив, людиною й рука не здригнулася. Вищі сили напевне вирішили: років за колючим дротом, на які Максим, по суті, свідомо себе прирік, розробляючи й втілюючи в життя план помсти, не досить, щоб спокутувати провину.

Бомби на ешелон, у якому Оксана з мамою їхали в евакуацію, сипалися з неба. Є в цьому щось символічне, ой є...

Узявши папіроску двома пальцями, Коломієць ледь стиснув порожню гільзу й покрутив, чекаючи на вогонь. Капітан коробку не забирав, і Максим пригостився ще однією, заклавши за вухо. Аж тоді Ярцев заховав куриво.

— Вийдемо. Здається, тут не можна диміти. Санітарні норми.

Сказавши так, капітан гмикнув, сплюнув під ноги, старанно розтер носом. Після того кивнув, наказуючи в'язневі йти вперед. Рана ще боліла, Коломієць повернувся незграбно, поточився. Рівновагу втримав, схопившись за нікельоване бильце койки, та «казбечина» не втрималася за вухом, бо не щільно вклав, — упала. Нахилившись і скривившись, бо надто різко, Максим підняв цигарку, сховав під худу подушку. Лиш потім рушив на вихід, устигнувши перехопити погляди інших зеків та зрозумівши: ці думають, що його ведуть на розстріл.

¹ Мається на увазі редакція Кримінального кодексу, прийнята 1926 року й чинна в період, згаданий тут.

І начальник оперчастини покладе жертву в госпітальному дворику, розрядивши в нього наган.

За його попередником водилися подібні речі. Якось, п'яний у дим, увірвався в операційну, де лєнінградському професорові-хіміку саме намагалися врятувати життя від наслідків перитоніту, і вбив того пострілом у голову. Нема чого, мовляв, лікувати ворога народу, троцькіста, жидівську морду, зрадника батьківщини, коли фашисти напали й бомблять Мінськ та Київ.

Замінили його не через той випадок. Два роки ще протримався. Щоразу, як завертали рапорт і не пускали на фронт, лютував, пакуючи політичних у БУР без видимого приводу, лупцюючи перед усіма на плацу до півсмерті чи розстрілюючи. Оформляв потім як спробу втечі, ніхто слова не міг сказати.

Подумаєш, роги народу.

Чого чекати від Ярцева, ніхто не знав. Капітан прийшов, коли його попередник таки виходив по кабінетах і прохання про відправку до діючої армії нарешті задовольнили. Спершу новий *кум* не проявив себе ніяк, напевне придивляючись до контингенту. Але щойно він переступив поріг госпітальної палати, Максим, знайомий зі звичаями в органах раніше, ніж із табірними порядками, відчув небезпеку. Не знав, чому й звідки тягне. Розв'язав для себе нескладне рівняння: начальник оперативної частини отак, запросто, засудженого за умисне вбивство колишнього працівника міліції не відвідає. І козирної цигарки не запропонує при всіх. Нічого не завадить викликати такого ніби до лікаря, дочекатися в кабінеті, хазяїна звіди виставити й поговорити по душах, раз є така потреба.

Та Ярцев демонстративно виявляє особливе ставлення до Коломійця.

Значить, його ситуація, без того непевна й хистка, може гойднутися в гірший бік.

Капітан навряд чи не розуміє того.

Значить, робить так навмисне. Максимові лишалося розгадати маневр, хоч знайдена відповідь напевне нічого не змінить.

Ставши посеред двору, зовсім не ховаючись від багатьох пар цікавих очей, котрі стежили за ними крізь прочинені за-
гратовані вікна табірної лікарні, Ярцев витягнув запальнич-
ку. Підкинув на долоні, показав в'язневі:

— Трофейна, німецька. Товариш подарував. Бач, орел у ньо-
го, — на пласкому боці справді був викарбуваний хижий птах
із кривим дзьобом. — Були ще їхні літери, тільки дав тут, у зо-
ні, одному майстровому, аби витравив. Бо ще самого за ди-
версанта приймуть, у нас же народ пильний.

— Для чого тоді носите? Викинути краще.

— Корисна річ. Красива цяцька. І взагалі, від хорошої лю-
дини дарунок, щирий.

Клацнувши й видобувши вогонь, капітан прикурив сам,
простягнув Коломійцеві, запитав:

— На поправку?

— Так точно, громадянине начальник. Рана неглибока, за-
тягується.

— Що не поділив із Зубовим?

— Зуб — бандит і вбивця. Я для нього лягавий, хоч одну
баланду їмо.

— Ти теж, Коломієць, за вбивство. Гортав твою справу,
прийшов познайомитись.

— Раз гортали, то знаєте про різницю між мною та Зубо-
вим і такими, як він. Кримінальники її теж бачать.

— За свого, значить, не вважають.

— І слава Богу.

— Віруючий?

— Тобто?

— У Бога віриш, питаю? Бородатого, білого, на небі.

— А... То примовка така. У народі кажуть.

— Ага, Коломієць. Ти тепер до народу ближче.

Далі не розуміючи, до чого капітан веде, Максим вирішив
промовчати, зробив чергову затяжку. Нехай скаже сам.

— Чув, тебе до Зуба на зоні ніхто не чіпав. Чому?

— Хотіли. Ясно, тут колишній міліціонер — рідкісний птах. Але перед законом усі рівні, я про тутешні закони. У нас же міліціонери окремо не сидять. Злодії, шахраї, сутенери, бариги, куркулі, професори, трактористи, учителі шкільні, хто з язиком не дружить, навіть кілька артистів зі Свердловська. Усі до купи, усі однакові. Хіба строки різні, ну й номери.

— Чув, на фронт просився?

— Коли тільки почалося, по радіо товариш Молотов виступив. Завернули. Не можна.

— Правильно, — погодився Ярцев. — Аби ти на своєму місці прокрався, ну, конфіскував би вузлик із краденими бабськими золотими штучками й заникав для своєї половини пару-трійку — то одне. Десь можна й зрозуміти. Сам би не спокусився, тільки ж баби — паскудний народ. Так і хочуть собі брошку чи там ланцюжок на шию. Або сережки у вуха, старовинні. Як ще кільця в носи не встромляють... — капітан сплюнув коричневу від тютюну слину, знову розтер. — А, чорт із ними. Розумієш, про кого й про що, про яку, значить, категорію. Словом, якби ти, колишній працівник органів, за щось таке сидів, тебе б воювати взяли, уже змив би провину, ще й нових кубарів додав¹. Але ж ти товариша застрелив, Коломієць. Офіцера. Ще й старшого за себе, теж капітана, до речі.

— Розібралися.

— Розібралися, — охоче погодився Ярцев. — Аби не так, влупили б іншу статтю й інакший строк. І дуже пощастило тобі, що приревнував ти того капітана до своєї жінки до війни. Закони воєнного часу, убивство працівника НКВС, знаєш, що за таке буває.

— Кримінальний кодекс я освоїв, громадянине капітан.

¹ До літа 1943 квадратні нашивки («кубики», «кубарі») на комірах шинелей та гімнастерок — знаки, за якими розрізняли військові звання в Червоній армії. Від другої половини 1943 року замінені погонами.

— Характеристики на тебе непогані. У Миргороді твоєму тебе цінували як досвідченого працівника. Хотіли взагалі вище переводити, у Полтаву. Бував я в Полтаві і в Миргороді був, ще до війни по путівці в санаторії нашому водичку пив. Дівки там у вас гарні, хохлушки вони всі справні, цицькати такі, — Ярцев показав на собі. — Ну, то таке. Начудив ти, кажу, Коломієць. Міг би, як водиться в таких випадках, морду натовкти.

— Кому? Працівникові НКВС, який спить із моєю жінкою?

— Жінці, — капітан кинув недопалок на землю. — Чи розлучився б, так теж робиться. Слухай, може, так би вийшло, що вона б сама від тебе пішла. А ти напився й застрелив хахалю. Капітан Романенко Матвій Гнатович, правильно?

Усе так.

Тридцятидворічний Романенко Матвій Гнатович став капітаном та отримав посаду заступника начальника міліції в Миргороді невдовзі після того, як сам змайстрував справу проти відповідального партійного працівника в Хоролі. Викрив заразом ціле кубло, особисто вибив зізнання в заарештованого. Казали, старався цілу ніч, без відпочинку, аж спитнів. Список ворогів написав під диктовку зламаного партійця, бо той не міг тримати олівця в перебитих пальцях. Ще й додав від себе кілька прізвищ.

Серед них — чоловік Марусі, старшої, рідної, єдиної сестри Оксани Коломієць.

Максимової дружини.

...У Марусі було його прізвище. Оксана теж після одруження поміняла дівоче. Коли зусиллями Романенка забрали чоловіка, вона стрималася, не побігла по допомогу до сестри, не підключала Максима, аби не підводити родичів під монастир. Чудово розуміла небезпеку. Тому передала Оксані листа з okazjiю, попросила знищити й тепер триматися від неї подалі. Сестри без того бачилися не часто, бо так склалися обставини — Оксана не могла лишити в Миргороді хвору матір надовго, а сам Коломієць по вуха сидів у міліцейській роботі. Хоч

найстрашніше, здавалося, минуло і тридцять сьомий рік лишився позаду¹, Маруся добре пам'ятала, як боялися тоді й дивом пережили небезпечні часи. Тож ілюзій не плекала. Не чекала, коли прийдуть по неї, аби в гіршому випадку посадити, звинувативши в пособництві, у кращому — вислати з дитиною як членів родини ворога народу за Урал чи в казахські степи.

Завела доньку до тітки. Попросила, аби та оформила опіку й переписала на своє прізвище.

Повернулася додому.

Залізла в зашморг.

Коли Матвія Романенка перевели з Хорола в Миргород на підвищення, після цих подій не минуло й трьох місяців.

Він поняття не мав, не поцікавився, що один із його підлеглих — родич людей, котрих прирік на смерть заради кількості, щоб вислужитися перед керівництвом, заробити потрібну репутацію. До того ж Романенко щиро вірив у те, що все робиться на благо, і при ньому запеклі комуністи, старші чоловіки, котрим довелося повоювати в Громадянську, воліли старанно добирати слова й вважали за краще не розмовляти навіть на невинні, побутові теми. Чорт знає, як потрактує почуте Матвій Гнатович, молодий та ранній, котрий націлився йти далеко й рости високо. У нього вийде, сумнівів не було жодних.

Ось чому ніхто не здивувався, коли перспективний молодий начальник почав активно залицятися до вродливої дружини лейтенанта Коломійця.

Усі довкола вірили, що Романенко одного разу домігся свого, а Оксана-зрадниця не надто заперечувала цього факту.

¹ 1937 рік — пік довоєнних сталінських репресій, на який припали політичні чистки, заміни у вищому керівництві СРСР та на місцях, масові розстріли по всій території країни. Після цього, прийнято вважати, диктаторська влада на певний період незначною мірою послабила тиск на людей. Навіть мали місце окремі звільнення й визнання «перегинів» та «помилки».

Принаймні поводитися так, ніби розлучення з чоловіком — справа вирішена. Звичайно, капітан нічим не хвалився, зате Максим розпускав язика в тісних компаніях — його все частіше бачили п'яним.

На Романенка дивилися скоса. Та, звісно ж, ніхто не збирався перевіряти, чи правду каже Коломієць.

Не може чоловік брехати про те, що жінка зраджує йому з іншим, до того ж поважним та небезпечним, з ким мудрі люди прагнуть тримати дистанцію, подалі від гріха.

Максим із Оксаною, змовляючись, саме на це й розраховували.

Її батько воював у Петлюри. У двадцять першому його розстріляли червоні, після чого мама з обома доньками забрала геть із Києва. На вокзалі в Харкові заявила — украли речі та документи. Тоді саме гуляв голод, подібне траплялося, і жінці вдалося відновити паспорт, але вже на дівоче прізвище. Так вони замаскувалися вперше, а коли обидві доньки знайшли чоловіків серед, як їм здавалося, надійних радянських службовців — удруге. Старанно стирали небезпечне тепер минуле.

Оксані пощастило — зустріла людину схожої долі, котра розуміла її з півслова. Максим теж не афішував походження. Його батько був старшиною, служив у полку отамана Троцького¹ і поліг узимку дев'ятнадцятого під Вовчанськом, коли

¹ Троцький, Ігор Васильович (1890 —?) — випускник Київського військового училища, учасник Першої світової війни, штабс-капітан російської армії. У грудні 1917 року очолив 1-шу сотню повстанського загону ім. Яна Кармелюка військ Центральної Ради в Кам'янці-Подільському. У квітні 1918 року загін, перейменований у курінь, під командуванням Троцького був переведений до Харкова. З листопада того ж року курінь був переформований у 2-й Запорізький піхотний полк і отримав завдання тримати фронт з боку Вовчанська. Не встоявши під натиском Червоної армії, полк узимку 1919 року із втратами почав відступати в напрямку Люботина. Згодом Ігор Троцький став полковником Армії УНР. Від 1922 року його доля невідома.